

De Terrassa estant

per Màrius Samarra

Quan s'escriu o es parla de la repressió lingüístico-cultural que va sofrir Catalunya durant el franquisme sembla que es doni per descomptat que es tractava d'un jou que va oprimir per igual a tots els ciutadans de naixença catalana.

Foren molts, moltíssims, els que amb els trasbals de la guerra varen perdre la seva consciència nacional. És més fàcil de dir, que foren ben pocs els que es mantingueren fermes i lúcids en entendre que Catalunya no havia de pagar amb la seva llengua, la seva cultura, els seus costums i la seva llibertat, els errors dels uns i l'odi dels altres.

Mantenir-se ferm i lúcid no era ni fàcil ni còmode. Si exercies de català i eres catòlic -practicant- se t'acusava de fanàtic de la ceba, si exercies de català i no et manifestaves religiós, llavors definitivament eres declarat "rojillo". I això no sols per l'estament oficial opressor sinó que també hi coincidia una bona part de la societat, sobretot la

benestant, i hi ajudava la indiferència i la por "d'embolicar-se" de la majoria del poble.

Fins a les altures dels anys 60 (1966-67-68) no es començà a desvetllar la consciència nacional catalana, s'entén massivament.

Aquesta situació va permetre que aquells pocs de sempre poguessin començar a treballar organitzadament per la recuperació de la cultura catalana, sobretot la llengua.

Fou l'època de l'expansió de l'Òmnium Cultural que cinc benemèrits ciutadans de l'alta burgesia catalana havien fundat contra tota mena de dificultats i traves.

Simultàniament els "pocs" de les ciutats de Catalunya s'associaven per actuar. També, naturalment a Sabadell, que confiaren la direcció del grup a En Joan Blanquer i fundaren l'Òmnium Cultural a Sabadell.

Aquest grup de ciutadans, amb pocs

recursos i no massa experiència, intercanviaven cordialment els seus punts de vista i s'ajudaven mútuament. Dono testimoni dels freqüents contactes que el grup de Sabadell tenien amb el grup de Terrassa, representat llavors per Avel·lí Estrenger i Joaquim Badia.

Avui tot és força diferent. Democràcia, Estatut i Generalitat. L'Òmnium Cultural a Sabadell té ja un brillant històric i un merescut prestigi que les juntes que s'han rellevat l'hi han conferit amb el seu esforç, però les necessitats de recuperació de Catalunya no s'han pas assolit encara i l'Òmnium Cultural a Sabadell continua la seva tasca i el seu combat, però fa una pausa i organitza una festa. La nit literària dels premis de Santa Llúcia.

Èxit, sabadellencs, i endavant per Catalunya!

BANCA CATALANA
El Banc de Casa

**Amb la festa literària
de la nit de Santa Llúcia
1986**